

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SAJÓIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÖZGAZDASÁGI MÉRTELAP.

MEGJELENIK MINDEN PENTEKEN.

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 8 korona. — Félévre 4 korona

Egyed évre 2 korona

Egyes szám ára 16 fillér.

Előfizetések a kladóhivatalba küldendők.

Szerkesztőség és kladóhivatal, Rákóczi-út 565.

Kladótulajdonos:

GLATTSTEIN ADOLF.

ELŐFIZETESI PÉNZEK,

reklamációk a hirdetések a kladóhivatalhoz
letérzendők

Nyilttári közlemények sorozatát 50 fillér

Hirdetések egyezsége szerint.

A iskolai év küszöbén.

A közeli napokban ismét megnyílnak az iskolák kapui, a tudomány csarnokai.

A tanuló ifjuság a nagy szünetidőben szellemileg felfrissülve, testileg megerősödve új erővel, új bizalommal megy az iskolába egy újabb év fáradoalmaira.

Szívesen üdvözölve, örömmel várják a tanárok őket.

Annál komolyabb szavunk van a szülőkhöz, a kik gyermekeiket — a mult év eredménye szerint — új reményekkel, vagy aggodalmakkal az iskolába viszik.

Gondolják meg s higgyék el nekünk azok a szülők, kik a mult évi tapasztalatok ellenére is tanulásra kényszerítik tehetségtelen gyermekeiket, hogy meggondolatlan jóakarattal maguknak is, gyermekeiknek is csak keserűséget okoznak. Előbb-utóbb megbozolja magát, ha gyermekeiket olyan pályára erőltetik, melyen csak alig tudnak megfelelni köteleességeiknek. Pedig úgy tudjuk, hogy az élet boldogságához az is szükséges, nélkülözhetetlen feltétel, hogy a tanárookra bízott feladathoz rendelkezünk a megfelelő képességekkel is.

Semmiképpen sem akarjuk azonban ezzel azt mondani, hogy a gyermek iskoláztatását meg se kísérelje a szülő. Ellenkezőleg. Erős a meggyőződésünk, hogy a tanulóknak

évről-évre szaporodó száma egyik megnyilatkozása az általános művelődésben való előhaladásnak, s nem minden esetben a megélltetési kérdés vezeti ifjainkat az iskola falai közé.

Mert, hogy egy kissé kitérjünk e kérdésnél, nemde mindenekelőtt és minden tekintetben nem a magunk jólétét kell szem előtt tartanunk, hanem egész életünk munkásságának arra kell irányulnia, hogy az általános közjólétből közvetve szerezzük meg magunk részére is a boldog megelégedést a saját jólétünket.

A társadalmi életben pedig, éppen úgy, mint az egyéni életben egyenlő arányban kell részt venni a szellemi, másrészt a testi munkálkodásnak. Köteleessége tehát mindenkinek azon a téren maradni, hol legjobban érvényesítheti erőit, hol legjobban felhasználhatja tudását.

Hazánknak szellemileg és testileg erős nemzedékre van szüksége, hogy fokozottabb mértékben haladhassanak az általános jólét felé. A nemzetek életét csak a folytonos művelődés, a tudományokban való folytonos előhaladás, s ennek minden téren való kiaknázása biztosíthatja.

Mikor tehát a szülő a középiskola falai közé adja gyermekét, megfelel az első feladatnak, mert ha a képességei nincsenek is összhangzásban az iskola felsőbb osztályá-

nak követelményeivel, az amit az alsóbb osztályokban tanul, elegendő, hogy azt — mondjuk — az ipari pályán gyümölcsösen felhasználhassa.

Ott hibázik a szülő, mikor gyermekét erővel az iskola falai között tartja, s oly pályára szánja, hol nagyobbak a kívánalmak, mint amennyit képességei megbírnak.

Ne neveljük tehát gyermekeinket szinte kényszerítőleg a tudományos pályára! Ne neveljük erővel a szellemi proletárok számát! Vagy talán azt hisszük, hogy az az érettségi bizonyítvány, mit a középiskolai tanulmányok befejezése után nyer a tanuló, már elegendő a megélltetéshez?

Hiszen az élet, a közdelem tulajdonképpen itt kezdődik. Mondjuk, hogy a gyermek szerencsésen elvégzi a további tanulmányokat. Kilép az életbe. Munkálkodni akar. Nincs sehol egy neki megfelelő, betöltetlen állás. Küzd, fáradozik, minden ajtót megkopogtat reménytelenül, míg végre minden életkedvet elveszt. És ez legyen a fáradoalmak jutalma? Pedig sokszor így van az életben.

Mi szükséges tehát? Állítom az állam minél több ipari szakiskolákat, hogy az ifjú, ki egy-két középiskolát elvégzett, s nincs ereje a további haladáshoz, ott érvényesítse erőit, s használja fel a tudást amit a középiskolában nyert.

Csak így teremthetünk virágzó magyar

TÁRCZA.

Az előleg.

Előbb az előleg született s csak azután az újságíró meg a színész. Amig ezt a bölcs intézményt nem ismerték, az újságíró és a színész nem mertek a földre lépni, mert attól féltek, hogy éhen halnak, de mihelyt megvolt, tápláló emlődén egyszerre nagyra nőtt ez a két ember. Ragaszkodnak is a nevelő anyjukhoz úgy, mintha édes szülőjük volna: nem tudnak ellenni nélküle. Pedig jobb lett volna, hogyha sohasem találják ki a módját annak, hogy lehet megenni ma a holnap napot. Erdei Béla csak tanulatlan kis „ripacs” direktor volt, mégis találóan jegyezte meg:

— Nem szeretem én az olyan embert, aki ígéretből él.

Haragudott is az olyan tagra, aki minden nap félrehívta és koronás előlegeket kért. Pedig hiába haragudott, ebből kijutott neki naponta, hiszen nála játszott Krasznay Bandi, az ország legjelesebb adósságcsinálója. Ezen a téren kapacitás volt a fiu. Hogy két koronához jusson, ugyszólván minden percben elpazarolt egy-egy olyan ötletet, melyből egy

bohózatíró három pompás fölvonást tudott volna csinálni.

Ezért is nem vitte semmire, pedig határozott tehetség volt. Csakhogy reggeltől délig azon törte a fejét, hogy kellene megnyomoritani a direktort két korona erejéig s ha kitalálta és sikerrel körösztil vitte a tervet, akkor a nap hátralevő részében borra változtotta az ezüstöt. Számára az ötlet kifundálása volt a próba, a kölcsönkérés pedig az előadás. Azt az időt, amit a színpadon töltött, kárba vesztett pazarlásnak minősítette. Jó színész volt, csakhogy a komédiát az életben játsza: azt a mondanivalót, amit más adott a szájába, annyira nem szerette, hogy sohasem tanulta meg. Állandóan a sugó szócsöve volt, sőt egy kis városban azt is megtette, hogy ő csak gesztikulált s a sugó szavall helyette. Ezért a tréfájáért elcsapták s így súlydelt le Erdei igazgató társulatáig. Már a szerződötése is érdekes volt. Egy napon beállított az igazgató irodájába és delirium tremenset színlelvé, segílyt kért. Az igazgató megdöbbenve nézett a minden porcikájában vonagló alakra és adott a szerencsétlennek egy forintot. A jelenetnek tanuja volt egy jellemző színész is, aki egy darabig érdeklődve figyelt minden mozdulatra, azután halkán megszólalt:

— Mégis csak az élet a legnagyobb komédiás. Ha ez a szerencsétlen a színpadon így tudná megjátszani ezt az alakot, országos nevet szerezhetne magának.

De már akkor Krasznay Bandi is hátracsapta fején a kalapot és kiegyenesedett.

— Eljátszom, szólt nagy nyugodtan, csak mondják meg, hogy mikor.

Egy félórával később zsebében volt a szerződés.

Attól a perctől kezdve nem volt nyugta se a direktornak, se a kollégáknak. Ugy sarcolta őket Krasznay Bandi, hogy öröm volt nézni. Különösen a két ellenprimadonnától kovácsolt gyönyörűen kamatozó tőkét.

Egy napon a direktor elé lépett és tiz korona előleget kért.

— Direktor ur, csak még az egyszer, utoljára. Roppant nagy szukségem van a pénzre.

— Mire kell?, — rivalt rá a direktor.

— Beiratkoznék az — uszodába, — szólt határtalan szemtelenséggel Krasznay.

— Takarodj, ripacs! — kiabált az igazgató. — Egy fillért sem adok. No bizony, most julius van s te már a februári fizetésnél tartasz. A februári gázsiból pedig nem iratkozik az ember uszodába.

ipart. Csak így lesz összhangban a társadalmi életben a szellemi és testi munkásság, s nem fog mindenki a tudományos pályára tödulni, hanem csak azok, a kikben megvan az igazi tehetség, a tudományok iránt való szeretet. Mert mindaddig a szülők is a tudományos pályát fogják megélhetési módnak tekinteni, míg nem lesz virágzó nagy iparunk, megfelelő számú szakiskoláink, s mindaddig szaporodni fognak az állásnélküli emberek is, elpusztul számos tehetség, ami pedig nem hasznára, de kárára van a társadalmi életnek.

Levélszekrény.

Könnyekre fakasztó, szomorú levél fekszik előttünk. Írója „Boldogtalan teremtés”-nek nevezte el magát és ha valaki megérdemli ezt az elnevezést, úgy ő az.

Adjuk a levelet:

„Kedves Bolygó!

Messze lakom attól a várostól, ahol a „Szécsényi Hírlap” megjelenik, de azért szorgalmasan olvasom el minden alkalommal az Ön válaszait, a melyekkel gyógyítási próbálja a sebeket.

Én is Önhöz fordulok; enyhítsen fájdalmaimon.

Tizenhétéves vagyok. A legszebb korban, — az idealizmus korában. — Ha lát az utcán egy rövidruhás, bánatos arcú, ragyogó fekete szemű leányt, akinek ajka sohasem nyílik mosolygásra: — az én vagyok; ha lát a Balaton partján egy szőke-haju, vágyódó tekintetű, a messze távolba néző leányt, aki titokban könyveit törli: — az én vagyok.

Tizenhétéves szép leány, aki abelyett, hogy a szerelem titkait fűrészné, félrevonul minden társaságtól és zokog és szenved . . . Ugye ez elletmondás? És ugye rettenetes, ha így van? Pedig sajnos ez a legszomorúbb való.

Miért?

Beteg vagyok, nagyon beteg. Betegségem nevét nem tudom, csak az az egy bizonyos, hogy gyógyíthatatlan. A szívem okozza a bajt és úgy az orvos. mint szülöm mindig óvnak, intenek a felindulástól. Ezért nem szabad társaságba járnom: ezért tiltják meg azt, hogy férfiakkal beszéljek, és ezért kell egyedül élnem.

Kapok könyveket és olvasgatok. És azt tanultam a könyvekből, hogy a virág bimbózni kezd, ha a nap reáveti sugarát; és azt olvastam ki a könyvekből, hogy a leány szíve is megérzi a tavasz lehelletét; és azt is tapasztaltam a könyvek útján, hogy élni, szeretni mindenkinek joga van.

Mindenkinek . . . még az állatnak is. Hát csak nekem nem? Miért nem? Mert beteg vagyok? Annál inkább; hiszen maga a betegség elég szenvedés, miért fokozni azzal, hogy az elemi jogokat is elvonják? . . . Avagy talán azért nem, mert gyógyíthatatlan vagyok? — Hiszen akkor mindegy. Hiszen akkor csak pár év, esetleg néhány hónap különbségről van szó és én inkább akarok élni szeretve kevesebb ideig, mint elpusztulni hosszabb idő múlva anélkül, hogy tédnám, mi a szerelem.

Ha néha kinézek az ablakon, látok egy ifjút. Nem tudom, kicsoda — de mélytűző, nagy szemei vannak és sóvárogva szokott fölneézni oda, ahol engem sejt. Csak egyszer szeretnék vele beszélni, csak azt mondhatnám neki: „Taníts meg engem arra, mi a szerelem!” és akkor oly boldog lennék és akkor talán meg is gyógyulnék. De nem szabad . . . Nem szabad . . . Beteg vagyok . . .

Kedves Bolygó, maga megfog engem szólni és megmondja, hogy mit tegyek.

Gondoljon arra, hogy nagyon szenvedek és válaszoljon mielőbb

Boldogtalan teremtés-nek”.

Rokonérzésünk minden cseppjével fordulunk a fenti levél írója felé és — amennyire tölünk telik — igyekezni fogunk szenvedését nem megszüntetni, de enyhíteni. Mert meg-

szünni sohasem fog. És ez bizony nagyon szomorú és a legkevésbé sem magasztaló.

Őszintén bevalljuk, hogy a levél átolvasáskor valósággal megbömbögtünk. Föltettük a kérdést: „Lehetséges-e az, hogy egy fiatal már ne reméljen? Lehetséges-e az, hogy egy tizenhétéves bakfis olyan logikai tételt állítson fel, amely szerint inkább rövid ideig éljen, de éljen?” A tények beszélnek; lehetséges. —

Lehetséges, de . . . de csak elméletben. Kevés ember kíván meghalni, de az élethez senki sem ragaszkodik annyira, mint a beteg ember. Ezt a tételt nyers egyszerűséggel úgy is felállíthatnók: „A haláltól az fél leginkább, aki tudja, hogy körülötte ólálkodik”.

Nincs okunk arra, hogy a levélíró érzéseinek őszinteségében kételkedjünk, de azért bátorodunk megkockáztatni azt a véleményt, hogy azok a könyvek, a melyeket átolvasott kissé téves irányba terelték gondolkozását és most — beleélve magát valamelyik regénybe — nem az élet, hanem a regény hősuőjének szereti hinni magát.

És itt a bibi; — az életet a maga valóságában, megjelenési formájában kell felfogni és nem úgy, mint a regényekben leírják. A regénynek csak addig szabad hinni, amíg olvassuk; azon túl térjünk vissza a mi világnkba.

Ismételniünk kell, hogy a legteljesebb rokonérzéssel viseltetünk a leányka iránt, ami azonban nem zárja ki azt, hogy arra ne intünk, miszerint minden dolog csak az egyes szemében tragikus, a valóságban azonban nem az. Viselje tehát nyugodtan sorsát és reméljen. Mindig . . . Hiszen az egész élet nem más, mint az eljövendő jobbna a remélése. Ha nem is vigasztaló, de megnyugtató lehet az a tudat, hogy nincs szenvedő ember, akinél szenvedőbb ne lenne.

Ennyit általánosságban. Van azonban a levélnek egy része, a melyről részletesen kell beszélniünk.

A levélben csak homályosan történik említés a dologról, de mi tudjuk, hogy a kis-

Krasznay elkullogott s nem került elő előadásig. Este premiér volt, a tarsulat Erdei igazgató szociális drámáját adta elő. A darabban játszott a direktor is. Megy minden simán a nagy jelenésig. Az igazgató nagy hévvel alakít egy megcsalt férjet, Krasznai pedig valami cselszövő szolgát játszik. Előírás szerint a megcsalt férj torkon ragadja a cselszövő szolgát és vadul kiáltja:

— Nyomorult, áruld el, hogy ki volt itt távollétemben.

Krasznay hallgat, mint egy trappista barát.

— Hall, cselszövő, felel, szavalja az igazgató.

— Előbb adjon tíz koronát, sugja Krasznay.

— Beszélj, gazember, sziszegi szerepéből kiesve a megszeppent szerző-igazgató.

— Adjon tíz koronát — sugja rendíthetetlen nyugalommal Krasznay.

— Megkapod, haramia.

— Most kell, nyomban.

Az igazgató vérbenforgó szemekkel nyul tárcájába és kivész belőle egy igazi, ropogós tizkoronást.

— Íme, hitvány szolgál — folytatja belezökkenve a szerepbe, — itt e bankó, de most áruld el a csábító nevét.

Krasznay zsebrevágja a pénzt, megmondja a nevet és mint aki jól végezte a dolgát, kimegy a színpadról. Előadás után mordálylallyal kereste az igazgató, de még csak a nyomára sem akadt. Harmadnapra került elő kalap és kabát nélkül, a cipőt pedig egyszerűen a kezében hozta. Be volt rugva, mint az ágyu s erősen fogadkozott, hogy ő ezáltal két szerepet játszik minden darabban hogy hamarabb letörtieszthesse az adóságát. Az igazgató összeszidta és megesküdt, hogy inkább levágatja a karját, de előre még két krajcárt sem ad kenyérre.

Krasznay csak pislogott, hogy jól van.

Harmadnapra beállit az irodába.

— Krajcárt sem adok! — kiált a direktor.

— Bocsánat, szemtelenkedik Krasznay, nem is kértem. Más miatt jöttem. Igazgató ur tudja, hogy ma este a „Kaméliás hölgy”-et adjuk . . .

— Nos, Nos?

— Nos, nincs, frakkom a szerephez. Hancsán a házigazdám egy pompás frakkot kínál megvételre, hozzájuthatnék potom kilenc forintért.

— Csalás az egész, nem adok pénzt.

— Nem is kell. Ideküldöm a ruhát tessék kifizetni.

— Hogyisne, hogy holnap ismét eladja.

— Tessék itt tartani a ruhátárban.

— Így nem bánom, küldje el azt az embert.

Délfelé megjelent a színháznál egy ember és hozta a frakkot. Kapott érte kilenc forintot, ebből nyolcat azonnal átadott Krasznaynak. Csak egy hét múlva derült ki, hogy a fiu saját ócska frakkját, melyre már a zálogban nem kapott semmit, vétette meg az igazgatóval. De már ezt nem bocsátotta meg neki Erdei: fölbonította a szerződést és elkergette a fiut. A kollégái raktak össze annyit, hogy elutazhassék a városból. A pénzt természetesen nem adták a kezébe, hanem váltottak érte vasuti jegyet és beültették a vasuti kocsiába. Egy jó barátja még a kupéba is követte, csak hogy valami ostobaságot ne csináljon. Elérkezik az előadás ideje, de az a színész, aki Krasznay után a vasuti kocsi is föl szállt csak nem akar előkerülni, pedig Krasznay szerepét neki kell eljátszania. Közélg a hét óra, a zavar nőttön-nő. Szereplők, direktor, műszaki személyzet izgatottan futkosnak ide-oda, a közönség türelmetlenkedik, az az átkozott színész csak nincs sehol. A legnagyobb fejtelenség közt egyszerre csak föl sikolt a primadonna: az egyik kuli-

leány szerelmes. Szerelmes anélkül, hogy tudná; alkotott magának ideált oly formán, hogy az a valóságban is létezik. Az a mély tűző, nagyszemű ifju belelopta magát a beteg kis szívbe.

És most rájöttünk arra, hogy tulajdonképpen mi indította a leánykát a levél megírására. Az, a mi körül már évezredek óta forog a világ; az, a mi a legnagyobb tragédiák szülőke volt: a szerelem.

A beteg „Boldogtalan teremtés” tehát szeret. Szeret úgy, hogy reménye nincs arra, miszerint a uia még boldogtalan szerelem boldog szerelemmé változzék. És bármennyire is fáj nekünk; hármennyire érezzük is elszomorító voltát tanácsunknak: mégis csak arra kell kérnünk a levélíró, hogy igyekezzék nem gondolni a ifjúra. Tudjuk, mit jelent az: felejtani, de más megoldása nincs a dolognak. És nagyon, nagyon óvakodjék attól, hogy az egyszer kitörült kép helyét sohasem foglalja el másik. Kiemeljük ezt a szót: „Sohasem!”

Érezzük, hogy kegyetlenség rejlik a fenti sorokban. De bármennyire szeretnénk is változtatni rajta, nem tehetjük. — A szenvedés most még kisebb lesz, amíg nem mély a seb, mint lenne később, a mikor be kellene látnia, hogy nem szeretket.

Keressen megnyugvást másban; olvasson, írjon, játszó, vagy bármit tegyen, csak ne gondolkozzék. — És ha mégis megtenné, jusson eszébe, hogy majdnem minden ember sirba száll anélkül, hogy vágyai teljesüljenek. —

A boldogság csak kevés embernek jut osztályrészül, a boldogtalanság a nál többnek. A végzet az utóbbit juttatta Önnek.

Ebben meg kell nyugodnia.

Bolygó.

HIREK.

Halálozás. Pokorny István, köztisztviselőben álló polgártársunk, ipartestületi előjáróság tagja, városi képviselő testületi tag,

szának nekidőlve ott áll Krasznay felöltözve, kifestve és rendíthetetlen nyugalommal néz maga elé.

Az igazgató vállon ragadja:

— Ember, mit jelentsen ez? Hol van Budai?

— Jelenleg Szatmár felé robot az én jegyemen. Rázártam a vasuti kupé ajtaját.

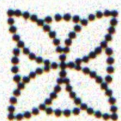
— Ember — ember, maga a sirba visz engem. Mindegy, ha már itt van játszva el a szerepet.

— Tíz forintért hajlandó vagyok a vendégszereplésre — válaszolja pokoli nyugalommal Krasznay.

— Takarodjék! — ordítja magánkívül az igazgató . . . — Azaz megálljon . . . itt van öt forint.

— Jól van, megelégszem, hogy ön lássa, hogy bennem érző szív dobog, de ha az első fölönás után nem keres föl új szerződéssel, nem játszom el a másodikat.

Erdei toporzékolt, de vissza kellett szerződnie a zseniális adósságcsinálót,

folyó hó 26-án életének 50 évében elhunyt. A rokonszenves ember több évtizedeken át lakott Szécsenyben, ahol sokan szerették és becsülték. — Puritán jellemű, igazi magyar ember volt. Halálát özvegyén és gyermekein kívül nagyszámú rokonság gyászolja. — Temetése folyó hó 28-án volt, nagy részvét mellett.

Beszámoló. dr. Scitovszky Béla, kerületünk képviselője szept. hó 1-én tartja beszámolóját — a Gross-kastély előtti téren — Szécsenyben.

A múzeum építése. A Nógrádmegyei múzeum építésére az ajánlatok beérkeztek s mint értesülünk a legolcsóbb ajánlatot Farkas Mihály hgymartati építész adta be. A végleges döntés e hét folyamán történik meg.

Záróünnepély. A rárósmulyadi vasas szénsavas fürdőben folyó évi szeptember hó 8-án táncmulatsággal egybekötött záróünnepély lesz. — A fürdő azonban, ha kedvező idők lesznek, egész szeptember havában a fürdőző közönség rendelkezésére áll.

Vasuti karambol. Folyó hó 28-án a m. kir. államvasutak Péczel állomásán a reggeli órákban két tehérvonat összeütközött. Ezen baleset folytán a nógrádmegyei h. é. v. reggeli személyvonata a Budapestről csatlakozást be nem várhatván a minek folytán a m. kir. posta küldemények továbbítása is fennakadást szenvedett.

A F. M. K. E. jutalmak. A Felvidéki Magyar Közművelődési Egyesület iglói közgyűlése, a magyar nyelvnek és szellemnek az iskolában, de még inkább az iskolán kívül, társadalmi uton is eredményes terjesztéseért, az egyesület 200 koronás Thuróczy Vilmos nagydíját Berwaldszky Kálmán kath. elemi iskolai tanítónak (Igló.) — a Budapesti Nemzeti kaszinó 120 koronás jutalomdíját Skoff Géza kath. elemi iskolai tanítónak (Hontbessenyd.) — néhai Bende Imre nyitrai püspök 80 koronás jutalomdíját Gábrriel Ferencz kath. elemi iskolai tanítónak (Máriatölgyes.) — a Dr. Gyürky Géza tanító jutalomalap három 100-100 koronás jutalomdíját, Zsoldos Károly állami iskolai igazgató-tanítónak (Nagyatpolcsány.) — Kvopka István állami iskolai igazgató-tanítónak (Tótpelsőcz) és Banyák Vendel állami iskolai igazgató-tanítónak (Felsőzubricza.) — az egyesület dícsérő okleveleit pedig, Berényi János uradalmi iskolai tanítónak (Ondroló.) — Bellus Mihály kath. tanítónak (Lucski.) — Czirbesz János evang. tanítónak (Nógrádszentpéter.) — Csernota József kath. iskolai tanítónak (Kvacsán.) Florek Antal kath. iskolai tanítónak (Mezőköz.) — Gömöri Samu állami néptanítónak (Szepeshéla.) — Gimziczky Mária állami kisede-óvónőnek (Gölniczbánya.) — Groszmann Adolf izraelita igazgató-tanítónak (Trencsén.) — Huszarik István állami iskolai tanítónak (Kós.) — Horváth Lajos állami iskolai igazgató-tanítónak (Erdőköz.) — Kreszának Károly kath. tanítónak (Diósfalva.) — Miklóska Károly kath. tanítónak (Zsitvagyarmat.) — Mandics Jenő kath. tanítónak (Alsózsadány.) — Nemcsok János kath. tanítónak (Alsókubin.) — Pelech Rezső evang. tanítónak (Hartyán.) — Pivarcsey Rezső uradalmi iskolai tanítónak (Vágbori.) — Repiczkyne-Textoris Alma evang. tanítónőnek (Dacsolam.) — Riecsánszky Matild állami tanítónak (Párnicza.) — Turmia Mária állami tanítónőnek (Korpona.) — Vizváry Miklós állami iskolai tanítónak (Ruttka.) szavazta meg.

CSARNOK.

A kis zsidó leány.

Irta: Somlyó Zoltán.

A templomba, nagy siri némaságban belerepült egy kis elfáradt veréb. Nagymessziről jött. A jó Isten tudja, hol repült még egy órával elébb.

Lelelankadt szárnyát lógatá szeliden, — a napsugár betört az ablakon. — S a fényességben, fáradt, röpke ivben a szentélyre ült le álmatagon.

És kandi szemmel körülfekingetve, a héber hetűket csodálta meg, a bársonyfűggöny mezejébe vetve — Csodálatában kis szive remeg.

Estefelé frissen, kipihenten kiszált a templom színes ablakán. Az étcán, csukló zokogásba fulva, épp akkor ment egy kis zsidóleány.

Anyátlan és apátlan istenadta, hajléktalan volt és kenyértelen. Az utcakövön lába meg-megbóllot az utcakön, ahol a bűn terem.

A kis veréb a vállaira szállott és a fülébe sugott valamit . . .
. . . S a kis zsidóleány vidám lett legottan: kinyílt szívében csendesen a hit.

Nyílt-tér.)

Köszönet nyilvánítás.

Fogadják mindazon nemes szívű jóakaróim, kik jelejtetetlen uram halála alkalmából, életem legnehezebb óráiban résztvevő soraikkal engem felkeresni szivesek voltak, ezúton igaz köszönetemet. — Különösen igaz hálámat fejezem ki azon jó barátainak, kik önfeláldozóan iparkodtak úgy az én, mint kis árváim jövő életét elviselhetővé tenni.

Szécsény 1912. aug. 19-én.

Özv. Záborszky Ottóné.

*) Az ezen rovatban közlöttékért, a felelősség, a bekioldót terbeli

Szerkesztésért a kiadó felelős.

Szerkesztő üzenet.

. . . . . előtt. Ez a vers csak kéziratban jó. Azonban a Jucika viccei, nekünk sikerültebbeknek tetszik.

L. M. A lap elküldetett. A tárcát kérjük. Egyelőre levélíráshoz nem jutunk. Ödv!

F. S. Newyork. Levél megy. Jó ünnepeket!

Bérbeadó ház.

Szécsényben, a Kossuth-utcában levő házamat; mely 3 szoba, konyha, éléskamra, raktár-helyiség, kocsiszin, istálló és kertből áll,

több évre bérbeadom, esetleg örökáron eladom.

Géczy Ferencz,
építési vállalkozó.

576—1912. sz. végrh.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881 évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1912. évi 6043 számú végzése következtében Dr. Kertész Arnold szécsényi ügyvéd által képviselt Szécsényi Népbank r. t. javára 2770 Kor. s jár. erejéig 1912. évi július hó 17-én foganasított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 3558 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: bútorok, kávéházi és éttermi berendezések, ágyneműek, szőnyegek, bor és egyéb ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróóság 1912-ik évi V 318/1 számú végzése folytán 2770 kor. tőkekövetelés, ennek 1912 évi június hó 30 napjától járó 6% kamatai 1/2% váltódíj és eddig összesen 166 kor. 01 fill.-ben bírósággal már megállapított költségek és 6 K. 40 fill. két árverési kitűzési díj erejéig Szécsényben leendő megtartására 1912 évi szeptember hó 4-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kiűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX t.-c. 102 §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény 1912 évi augusztus hó 16 napján.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

637—1912. sz. végrh.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szécsényi kir. járásbíróóságnak 1909 évi Sp. I. 221/8 számú végzése következtében Dr. Seidner Mór szécsényi ügyvéd által képviselt Dr. Szőke Jenő bpesti lakos javára 261 K. 60 f. s jár. erejéig 1912 évi július hó 25-én foganasított kielégítés végrehajtás útján lefoglalt és 930 koronára becsült következő ingóságok, u. m. 2 db tinó, serté-

sek és 7 db. sertés öl nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróóság 1912-ik évi V 250/2 számú végzése folytán 261 kor. 60 fill. tőkekövetelés, ennek 1909 évi február hó 8 napjától járó 5% kamatai, és eddig összesen 149 kor. 77 fill.-ben bírósággal már megállapított költségek és 3 K. 60 fill. árverés kitűzési díj erejéig Nagylócban leendő megtartására 1912 évi szeptember hó 9-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kiűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881 évi LX t.-c. 107 és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881 évi LX t.-c. 102 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény 1912 évi augusztus hó 20. napján.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

Aki olcsó pénzért

— kitűnő gyógy- és borvizet —

akar inni, az

igyék gyógyi gyógy- és borvizet,

mely kitűnő hatásának bizonyult az emésztési zavarok, gyomorsavanyúság, bélrenyheség, gyomorégés, gyomor- hólyaghurut, elhízottság, cukorbetegség és reumatikus bántalmaknál.

Egyedüli elárusítás:
Várad Rezső kereskedésében
0— Szécsény. —0

Értesítés.

Ezennel bátorkodom a nagyérdemű közönségnek **fűtés- és oséplésre** legjobban alkalmas, elsőrendű, kiváló minőségű

darabos, kocka, vagy dió-nagyságú porosz kőszent (metermázsanként) 3 kor. 20 fill.-ért,
I. légszeszgyári pirszent 4 kor. 80 fill.-ért,
legalább is egy teljes kocsirakományak (15—20 mm.) f. hó végeig való átvetele mellett házhoz szállítva ajánlani.

Fenti árak folyó évi szeptember hó elsejétől magasabbak lesznek.

A n. é. közönség szives megrendeléseit kéri, teljes tisztelettel

TEPPER ADOLF,

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdaja, könyv- és papirkereskedese.

M. kir. dohány- és szivararuda.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

SZÉCSÉNY.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

Készít minden a könyvnyomdászati szakmába vágó munkákat modern- és szakszerű kivitelben, jutányos árak mellett.

Mindennemű iskolaszerekből, irodai- és ügyvédi felszerelésekből

a legolcsóbb bevásárlási forrás!